

L'Hereu

GRAN PARTIT INTERNACIONAL

L'HEREU. —Ai Dato... Li han fet un goal.

DATO. —¿Com vols que *dominém* amb un *team* tant débil?

L'HEREU. —Doncs, si esteu mancats de energies, i sou impotents per a guanyar, retireuse i'l poble hi surtirà guanyant.

Xerameca

El *Noticiero* es un diari extremadament manso, no s'indigna mai i parla sempre amb comediment i mesura, però quan se tracta de recullir infundis i rumors que perjudiquen als regionalistes, es el primer de llensarlos al públic. El *Noticiero* parla sempre de independència política, però nosaltres no li hem de agrair res, perquè sempre ha mostrat condescendència amb els polítics de tendències i de idees més antigòniques a les seves, i a nosaltres mai ens ha fet justícia.

En la edició del dissapte passat, donava ja com feta i com segura, encara que diu no responia de lo que havia sentit, una aliança amb tots els partits polítics de més força, per a lluitar coaligats en les pròximes eleccions legislatives. I donava ja com segura una candidatura en la que hi figuren homes de idees tan oposades com en Cambó i en Lerroux. No era necessari que'l nostre estimat confrare *La Veu de Catalunya* ho desmentís, per a que donguessim crèdit a una notícia tan absurda.

Si *El Noticiero* conegués més els homes de la «Lliga», no s'hauria atrevit a publicarla. La Lliga Regionalista es la entitat política que més ha treballat per a el progrés i engrandiment de Barcelona, però per molt que l'estimi, no recurring mai a una unió tan monstruosa, per a que sia un fet la Exposició Internacional de Industries Eléctriques.

Els regionalistes no podem unir-nos ni ens unírem mai amb uns elements qu'han treballat per a la destrucció de Barcelona; amb una gent marcadament anticatalana; amb un partit que no mes ha sapigut omplir de odi el cor de la nostra bona gent obrera, i'ls ha portat amb els seus concells, amb motins i amb vagues a la ruina i a la misèria; amb uns polítics que mai han volgut regoneixer la personalitat de Catalunya i han pactat amb governs centralistes per a entrebancar la nostra obra lliberadora.

No; diem-ho ben alt: amb els lerrouxistes no hi volem cap pacte ni cap unió.

El lerrouxisme sempre ha sigut una amenaça per nostra benllogada ciutat, i ha sigut sempre considerat com a representant dels vells partits dinàstics liberals, qu'han sapigut protegir magnànimament an en Lerroux que's l'home més funest qu'ha tingut Espanya. En Lerroux es més temible que'ls demés polítics, perquè no es sincer, perquè parla segons les circumstàncies, perquè avui ataca la guerra i demà la defensa; perquè acaba de dir-vos que la propietat es un robó i el veieu atravesar amb auto els carrers de la ciutat, amb un auto que no sabeu com ha sigut adquirit, però que ho end-vineu...

Mi amigo Alejandro com l'anomena en Romanes, se'n parla fogosament davant dels seus proselitists, i dirlos-hi amb molta vehemència que's necessari recurrir a procediments radicals per a el lliure esparidiment de les idees; que's necessari sanejar la societat, però el quan hi ha perill fugit, i mai ha sapigut posar-se davant dels pobres incautes que'l seguien i se'yalarlos-hi el camí qu'han de seguir per a l'assoliment dels seus ideals.

Pero es que ell de ideals no'n té; no el preocupa altre cosa que, encarrilar bé els seus negocis per a que donguin força rendiment, i mereixer protecció de tantes falses reputacions que dirigeixen la política espanyola i son homes de una mentalitat pobríssima, com per exemple en Romanes, que per no saber res, ni sab del peu que coixeja.

No; els regionalistes per dignitat, encara que sia com insinua *El Noticiero*, per a assegurar la pau de Barcelona, fins que termini la Exposició Internacional de Industries Eléctriques, no podem unir-nos amb aquesta gent.

La Lliga Regionalista, té una bandera ben gloriosa per a desplegar-la davant del poble català i fer seguir les multituds. Els homes de «La Lliga», que son els que han dignificat el sufragi, els que han donat una educació política al poble; els qu'han fet que Catalunya's redressés i tingués consciència de son gloriós passat, i estimés fonament la seva llengua, el seu art i les seves tradicions, no poden unir-se amb uns elements que sempre que han pogut han escarnit i befat les nostres glories mes preuades, ens han motejat de separatistes per a que'ns odiessin les demés regions espanyoles.

No necessita la «Lliga» per a triomfar i assegurar la pau de Barcelona; anar a captar l'esforç i l'ajuda d'un partit que defensa i simpatiza amb els assessins sense Déu i sense patria, que robaren i assassinaren villanament durant la setmana tràgica tenint un capbó, que's el polític mes eminent qu'ha tingut Catalunya, que sab emportarse'n darrera de ell a tot els catalans que creiem, que'l regionalisme es la salvació de Espanya. Que més voldrien els lerrouxistes que aliarse amb nosaltres; però *aún hay clases*.

Ja fa dies que la Gazeta de la Xina, o sia *El Progreso*, va tirant amoretes a l'esquerra catalana, per a veurer si la cor-fereix i logra presentar una candidatura eminentment radical que aniquili els demés partits que simbolisen la reacció.

Els lo que voldrien seria fer-se seva la esquerra catalana, i puguera convertir en un partit purament republicà. Però ja! que no ho logran.

Perque encara que alguns elements del Centre Nacionalista Republicà, com en Gubern que's el més funest de tots, logressin que'ls nacionalistes se coaligessin amb els lerrouxistes, tenim el convenciment que'l poble no'ls seguiria.

El fracàs seria enorme. L'esquerra mai més podria actuar en la política catalana. Seria un contuberni tan monstruós, una coalició composta de elements tan antagònics, que Catalunya s'afecaria airada i maleiria an els que dient-se fills de ella, s'uneixen amb elements que l'han vilment ultratjada.

Nosaltres com sabem que dintre l'esquerra hi han elements de criteri i de talent, com en Carner i en Ba-tardas, no podem donar credit a lo que diuen, respecte al particular, els *jóvenes bárbaros* que segueixen al *ex-caudillo* Lerroux, avui banquer i possessor de una immensa fortuna.

L'esquerra deu lluitar sola, unint-se si les necessitats ho reclamessin amb els elements amb els quals existeixen més afinitats de idees, però mai amb els enemics sempiterns de Catalunya, que de ensa que actuen en la política espanyola estan a sou dels governs opr-sors i centralistes.

En les vinents eleccions tornarà a obtenir un gran triomf la Lliga Regionalista. Sortiran triomfants els homes que no'ns parlen de república ni de monarquia, ni de cap forma de govern; els homes de grans prestijis i honorabilitat, que lluiten i han lluitat sempre per a que Catalunya sia respectada i pugui reconquerir les seves antigues llibertats.

CIVERETTA.

LA IMPACIENCIA D'UN REGIDOR

—Malahit siga el calendari. A veure quant arribará el dia de pendre possessió!!

—Si no prens mes que possessió, ens haurem ben lluit!

La fira de Santa Llúcia
are com are s'ha extés
amb parades de figures,
ponts i cases, porcs i bens,
i montanyetes de suro
i gallets i naixements.
Al entorn de les parades
s'hi agonbola molta gent
i tot es fressa i gatzara
i un seguit de regeteig
pero tothom al fi es fira
segons mellor li convé.
Per més que jo no hi estava
prop les parades present

segons mos ulls ho vegeren
i m'han dit altres també
s'han venut en esta fira
tots els objectes següents:
En Lerroux s'ha endut a *caza*
tot un remadet de bens;
l'Emiliano en recordança
d'aquells quants dies funests
de la setmana *gloriosa*
ha comprat un... *cagane*;
una colla numerosa
de diputats, que al Congrés
jamai han badat la boca
s'han endut un reguitzell
de besties blanques o grises
en forma de cunillets;
un gall carregat de plomes
diu que ha comprat en Sagnier;
l'Alvarez junt amb l'Azcarate
i en Junoy plegats els tres,
diu que han comprat a la fira
les figures dels tres Reis;
l'Alvarez el ros, l'Azcarate
el de cabells blancs de neu
i en Junoy, per simpatia,
s'ha quedat el Rei negret;
en Mir i Miró s'emporta
una *estrella* resplendent;
en Maura s'ha endut un *rico*
que diu que en Dato li ha fet;
en Rius compra una fonteta
rajant aigua transparent;
la coalició de les dretes
ha comprat un camp immens
tot sembrat de carbaceres
on hi pastura un burret;
un candidat reformista
compra un ninotet d'aquells
que duen sobre la espatlla
de llenya seca un bon feix;
es lo que compra, me diuen,
en Polo Otin, un porquet;
un senador vitalici
diu que va escullí un safreig;
en Dato un pont per si es cosa
d'haver de fugir lleuger;
el *K D T* un tou de molça
per l'afició que té al vert;
el *Cu-cu!* una ovelleta
vestida amb pell de guineu;
i L'HEREU comprá a la fira
una casa de pagés.

L'urbá de la Plaça Nova,
dintre el *levitón* vermell,
al trová un company de *cuerpo*
sembla que deia entre dents:
—*Con todas estas figuras
y bestias y monumentos
me parece que esta gente
no va a armar poco belén!*

CABALER.

L'HEREU.—Es dir que sent tant marrec vols anar al Marroc.

La placa de cân Progreso....

Aquell poeta enamorat de la mar llatina, aquell excels cantor de les serres pirenenques, aquell home model en tots els ordres que s' digué Joan Maragall, clamava un dia per a que la gloriosa parla nostra quedés purificada de tota expressió viciosa i sobretot de la més degradant de la blasfèmia.

No era pas en Maragall sol qui deixava sentir la seva veu en defensa de la santa paraula. La Lliga del Bon Mot s'extengué ràpida per tot Catalunya. En el cancell de moltes cases s'hi colocà i s'hi conserva encara, aquella placa demanant: «parleu bé si us plau».

Doncs bé; ¿sabeu aquella fàbrica que hi ha al carrer de Ponent en la que s'hi elaboren *artículos..... incendiarios*, que es com si diguessim una especie d'específic per a portar *El Progreso* a marxa d'automòvil, o millor dit per a portar automòvil a expenses d'*El Progreso*?... Doncs allí, que'n diuen la «Redacció» perquè aixís fa menys burgés, també hi ha una sola placa referent a la manera de parlar. ¡Ei! aixís m'ho assegurà un amic que'm mereix crèdit, que jo no hi he estat pas mai, no. ¡Ca barret! Me coneixien massa que no faig cara de *jóven bárbaro*.

Sinó que aquella no ho diu «parleu bé si us plau». ¡I ara! ¿No veieu que fa clerical? La placa del Progreso (si'l meu amic no'm va enganyar, i si fos aixís estic prompte a baixar la testa) diu: «Se permite blasfemar».

Es molt fort aixó, ¿he? Oh, i fins sembla extrany després de tot alló del *saneamiento* que va fer anunciar D. Lacandru per a imitar als regionalistes i per

a treure uns quants regidors en les eleccions darreres. Si, si. Pot pragonar la llimpiesa, tenint la casa tan bruta....

Peró, ben mirat no ho es tant com aixó d'extrany. Desenganyeu-vos. Al principi, quan Don Lacandru necessitava formar el remat no va deixar de veure que entre mitg d'alló de: *matad, violad, incendiad*, algú que altre renec ben recargolat s'hi havia de posar de primera y compteu l'efecte que havia de fer aquella plaqueta.

Direu: sí; però un cop posats els fonaments sobre els que descansa aquell *fanc* que li vé també per a reposar de les seves fadigues, ja ho podia suprimir tot aixó i el rétol podia anar a fóra. Com que no costa res de mantenir, ¡quines ganes! I ademés, que aixís com n'hi ha que tenen la virtut de la guineu, que quan no'n pot haver diu que son verdes, n'hi ha d'altres que no ho saben amagar i ho fan com les criatures que quan se'ls hi nega un gust ploren i s'enrabien.

I no dic jo si'ls hi anirà bé poder lluir en les properes eleccions tot el seu repertori de paraules fines. Però'm sembla que per a desfogar-se ben bé encara aniria millor fer el canvi de la placa actual per una altre que dignés: «se permite, o, se ordena decir pestes de la Lliga i de todos los catalanistas

i gritar muera Cambó». Seria mes humá.... Sr. Caudillo....

L'HEREU ESCAMPA.

Festival organitzat

per la Premsa Associada

Per a el dia 19 d'aquet mes, s'anuncia un gran festival que tindrà lloc al teatre Liceu a benefici de la Premsa diària associada.

Tractan-se de nostres estimats companys de sacerdoci, el nostre HEREU hi assistirà, adherin-se així a tant simpática festa.

Es clar que no li veureu rumbejar la escaienta barretina, ni el veureu trepitjar les catifes de la sala amb blanques espadnyes.

No; el nostre HEREU sab presentar-se com cal davant de la societat, i encara que fassi cara de pagès i's quedi moltes vegades boca-badant davant de lo que sembla no s'explica ni compren, es més llest que molts que coneixem nosaltres i vostes també, que se les donen de sabís, i no saben ni on tenen la mà dreta.

Lo que sí demanem als concurrents al acte, es que'l perdonin si'ls fa preguntes ignocentes i aplaudeix sorollosament.

No ho estrayin, no hi ha estat mai.

Pero no tinguin por que'ls comprometi, porque ja

nostre HEREU si be te la cara de pagés té l'ànima de artista.

Al contrari de molts que coneixem, que tenen l'especte distingit i l'ànima sense idealitats com la dels pobres pagesos.

INTERVIEWS

Amb en Rius i Taulet

—Deu lo guard ciutadà digne
alcalde noble i honrat,
vullau ser amb mi benigne,
no'm deu vostre comiat.

—¿Qué vols, qu'aixís a torbar
vens lo repós reverent
que'ls vius me deixan gosar
dintre d'aquet monument?
(que si'l miras ben mirat
tot seguit veurás lo qu'es:
un altre gros disbarat
del arquitecte Falqués).

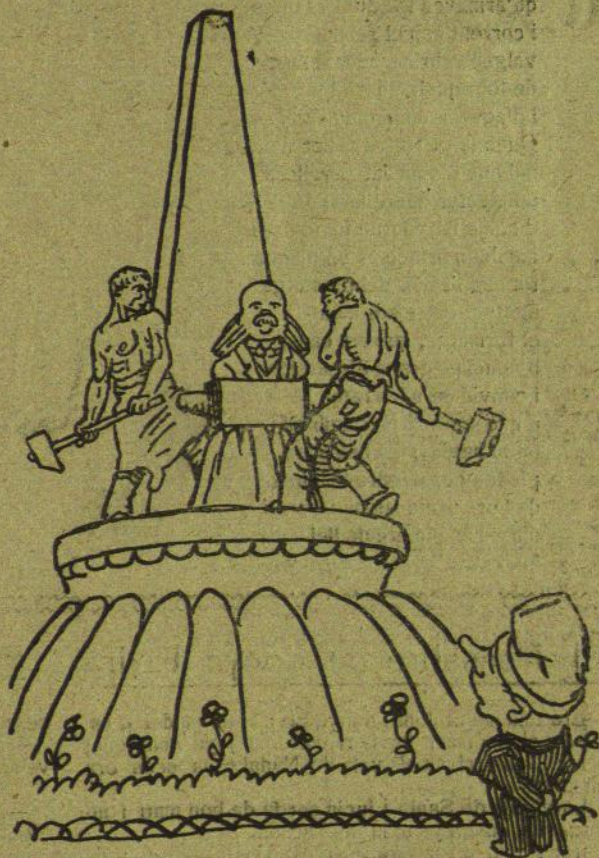
—Vinc a veurer que penseu
de l'exposició anunciada;
vinc a veurer que'm dieu
d'aquesta nova pensada;
que s'ha fet sabé a la gent
per medi d'una gran crida;
que diu nostre Ajuntament
que'ns ha de dar molta vida
i à nostra bella ciutat
honra, profit i diners...

—Calla, HEREU, quedo enterat;
calla noi, no parlis més.
Com es de tots sapigut
jo vaig fer una exposició;
de tot lo mon conegut
va serne l'admiració.
No recordan los que son
cosa tan bella i tan bona;
de les quatre parts del mon
vingueren a Barcelona,
a fruir l'art i'l progrés
de l'indústria i de la ciència...
i vingué un riu de dinés
administrats a consciència.
I ja pots comprendre tú
sens pecar de temerari,
que sens robar a ningú
podia ser millonari;
i aixó malgrat ja ho veieu,
vaig morir sens més herència
que un nom molt honrat, HEREU,
i ben neta la consciència.
Aixó que's lo principal
cal que ho tingan ben present
tot aquell que's «concejat»,

i tot nostre Ajuntament;
puig qu'avans que'l llument
d'indústria, art i bellesa,
cal tenir enteniment
per a honorar la honradesa.
Potser cosa de profit,
l'anunciada exposició
si s'hi posa peu i pit,
recordant lo que he dit jo.
Sobretot, minyons, «¡alerta!»
sobretot, minyons, ¡ull viu!
que quan la honradesa es certa
el bon nom perdura i viu.
I are fesme una mercé.

—La que vulgüeu mon senyor

—Si tot passant pel carrer
troves algún regidor,
li dius que diga al Sagnier,
que's home de condicions
i que pot ferho molt bé,

sino te contemplacions,

¿Hi pensarás?

—Ho faré.

—Doncs, adeu, HEREU, trempat.

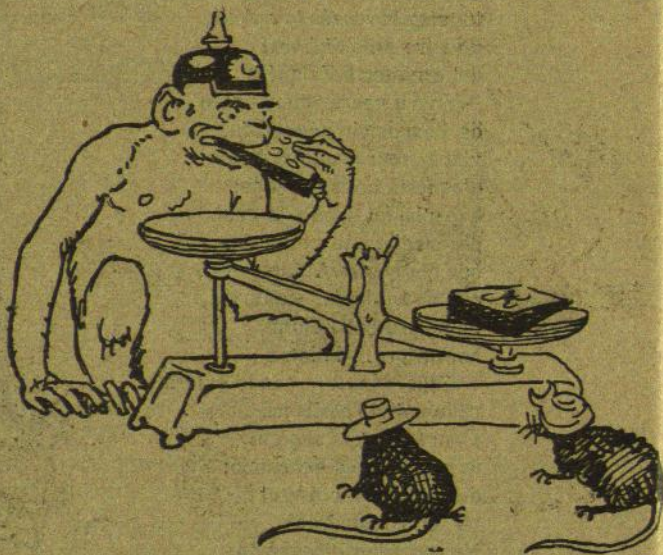
—Don Francisco, passiu-ho-bé
y dispensi.

—Dispensat.

PEPET.

Faula

Hi havia damunt la post,
 en un rebost de la casa
 sa bola roja mostrant,
 un sabrosíssim formatge
 quina ubriagadora olor
 va temptar a dugues rates.
 Atretes per la farúm
 les dos allí van toparse
 més, si jo l'he descobert
 primer, me toca menjarne
 més que tú, o per si jo
 he sentit primer la flaire
 i'm toca la mellor part,
 van come: sar l'una i l'altre
 a mourer tal enrenou
 i armar tanta seragata
 que un mico que hi'via aprop
 fent petar dolça bacaina
 va despertarne el brugit
 qu'armaven les dugues rates
 i corrent cap el rebost
 volgué esbrinarne la causa
 de tot aquell aldarull
 i d'aquella disputada.
 Quan la causa va saber
 del qué d'aquelles baralles,
 a les rates querellants
 d'home bó volgué imposarse
 i amb un brinco es va plantar
 tot seguit dalt del prestatge
 agafant entre ses mans
 el formatge, que era causa
 d'aquelles grans discussions
 i convidant a les rates
 a que anessin junt amb ell
 on hi havia unes balances
 ¡ls feu comprendre lo injust
 de llurs pretensions insanes
 dient-los que era de llei
 que com a bones companyes

El Pessebre de donya Elvira

Era una santa dona, donya Elvira; un model d'esposes; el seu marit havia trobat una joia amb ella; pero... al arribar als vols de Nadal casa seua era un infern.

La vigília de Santa Llúcia sortia de bon matí i no tornava a casa fins a la una tocada.

¡Pero com hi tornava! Carregada fins al coll de figures, casetes, pous, i un feix d'herba grós com una carretada grossa.

I ja hi som, Maria Antonia!

—¡Hont vas amb aixó!—cridava'l senyor Titet.

—¡Ay, ay! a fe'l pessebre ¿que no ho sabs de cad'any?

—Pero que no veus qu'embrates l'armosáic....

—Ja l'escombrarem.

—Que'm fás malvé'ls mobles...

—Ja'ls sucarem amb oli.

—Que casa sembla un encant...

—Ja l'arreglarém.

—Que tot ho fas anar en renou...

—Tot tindrà remei. Som a Nadal i hem de fer el pessebre com dos i tres fan cinc.

—Si; ja ho sé que tres i dos, fan cinc. Pero tu no veus...

—Calla, mal marit!

—No digas aixó, Elviró; Elviró del meu cor, no diguis aixó.

—Si que ho dic. Tot lo que jo faix ho trovas mal fet. Que si hi posso automòvils, que si hi poso cassadors, que si hi poso carrils...

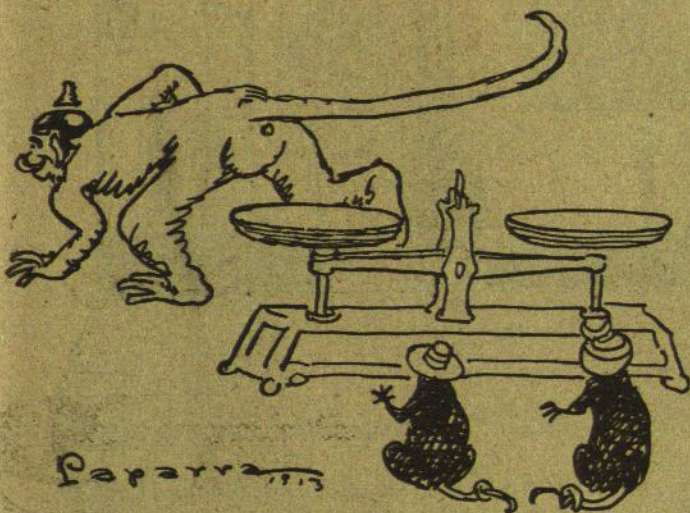
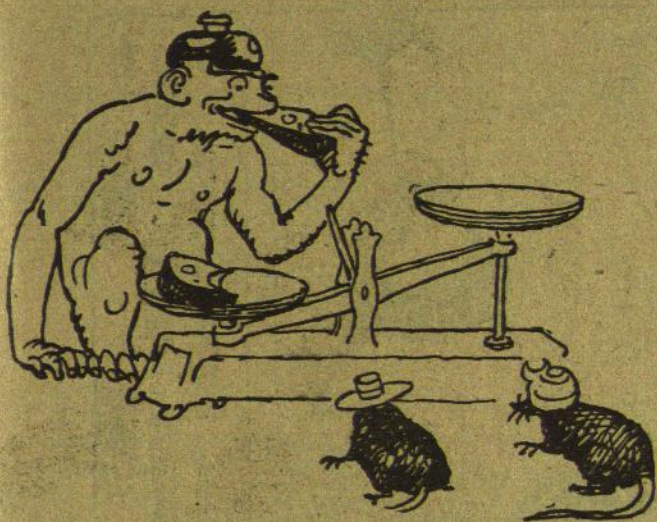
—Pero que no veus qu'aleshores no n'hi havia de tot aixó.

—Basta que tú ho digas ¿que hi erets aleshores pera dirho? i si no n'hi havia, millor; descregut, mes que descregut. Aquet any els Reyets anirán amb automòvil al portal de Betlem...

—¡Sí ¡al portal del Angel, potser!

—¡Titet Titet; mira que't xafaré la tarota!

—Aixó ja ho veurém!

Paparran

en dues parts ben iguals
se partissen el formatge,
i agafant el ganivet
la bola en dos va badarne
posant cada un dels bocins
en els plats de les balances.

Com posats en els platets
l'un més que l'altre pesava,
agafant el més pesant
hi clavà tal mossegada
que'l que avans fou més lleuger
tenia molt més pés are,
el defecte corregint
amb una altre mossegada.
Com no ensopegava mai
la mida justa i exacta
mai se paraven al fi
els platets de la balansa
i mossegant ara l'un
i caixelant després l'altre,
al fi acabà per cruspírs
enterament el formatge
quedant amb un pám de nás
una i l'altre, les dos rates.

Enllà, enllà del Estret,
en les regions africanes
hi passa lo que he explicat
que va passar amb les rates,
disputantse el mellor dret
de les terres soleiades.

Diuen qu'are hi ha arribat
un mico de la Alemanya
presentant proposicions
per a sos afany's calmarne
i no fora gens estrany
que si les dos que's barallen
escoltessen del astut
les proposicions insanes
se quedassen sense rés
com les rates de la falla.

SI-MI.

—Que ja ho veurem? doncs ¡te, te i te!
I li tira dos pastors i tres bens entre cap i coll
¡catacric i catacroc!

—Ont t'es el Macianet; ¡noi, Macianet!

Ja surt el marrec qu'es mira les coses amb uns
ulls oberts i amb una boca oberta...

—Mira fill, la mamé't porta'l pessebre; ¿t'agrada'l
pessebre que't porta la mamá?

—Jo vui sopes — diu el nano amb una veu de xan-
tre qu'aixorda.

—Aixís — diu el Titet — no falta sino l'orquestra
d'aquets burinots!

—Burinots? ¡Ay els meus fills del meu cor; jo'm
feriré; aixó es ofendrem; jo...

—Vuy fé un riu — cridà'l nano.

—Feslo al pessebre que farás un favor a ta mare —
crida'n Titet.

Donya Elvira's desmaya i la raspa portant el vina-
gre xafa'l gós qu'arma un concert de mil dimonis; el
Macianet desesperat plora com un marrá i picant de
peus xafa la cúa del gat — que enjega un *marramau*

com una catedral; en Titet toca'l *pito* d'ausili de
modo aixordador; alló semba un mercat de Calaf
dins del manicomi de Sant Boy, fins que'l marit pega
trompada a les figuretes que cauen a bossins, torna
en sí donya Elvira, i mirant de reüll al armari reco-
ner riu triomfalment.

Allí hi tenia un cova de crocant i un cami nevat
de bras de gitano, i al veurer que estavan intactes
en mitj del general naufragi, exclama:

—S'ha salvat el forn de Sant Jaume; ara cap a la
plassa Nova... ¡no les acabarem les casetes, marit
neula!

En Titet al sentirse dir neula, altera de nou la pau
conyugal... es mira al mirall i se'n vá a cà'n Casama-
da a saber que necessita per a demanar el divorci.

¡Un divorci per trenta céntims de figuretes de pes-
sebre!

Perque donya Elvira no més s'havia gastat ¡trenta
céntims!

NEL

—¿Què tardarà molt a venir la senyoreta?
 —¿Per què ho pregunta?
 —Perque tinc de passar el plomero per la sala.
 —Ja me'l demanarà quan torni.

Bastonades

De cós present encara'l cadavre del senyor Bisbe, Fray Gerundio publicà en *El Diluvio* un article asquerosament gróller, contra'l doctor Laguarda.

L'olm no pot donar peres; i aquet capellà renegat, pels mals vicis, es capàs de qualsevol cosa.

Lo que ha fet aquet desgraciat no te nom; perdono-mho, pero enrecordem-nos.

Teniam molt escrit sobre aquet assumpte vergonyós, pero ho hem deixat corre, perque ni ell ni'l article mereixen res més que una puntada... allà on se donen les puntades.

Muley Hafid, que ha vingut per aquets vols, diu que tenia molta por de les foradades.

Si era de les de la via del Nort, tenia tota la raó. Tot fa por en aquell digne company del carril de Sarrià.

L'altre dia hi va haver lluminaries a l'estació del carril de Sarrià; moltes lluminaries.

No calia; ja sabem que allí no hi ha més que una colla de llums.

Sobre la via del carrer de'n Balmes, tros comprés entre Mallorca i Provença hi ha encara tots els trosos dels vidres trencats pel públic amotinat el dia que'l tren de Sarrià va matar un noi al encreuament del carrer de Valencia.

¿També son tant deixats a Amèrica, Sr. Pirson?

¿No hi ha cap multota a ca la Ciutat per a clavarla entre cap i coll a n'aquesta empresa xafardera?

L'exposició de la *llum!* pren altre rumbo. Aixó te indignat an en Sebio, el asiático, president de l'Associació de la Prempsa.

Ell ja s'havia conjuinat un viatjet per l'extranjer i are sembla que lo dels viatjes s'ha suprimit.

¡Mireu que quan un hom está de desgracia!

Perque en desgracia s'ha d'estar quan un personatge com en Sebí no logre lo que vol.

¡Va conseguir esser president de l'Associació contra la voluntat de la majoria dels socis!

Veritat es que alguns dels que no'l volien varen donarli despres el seu vot perque l'interessat els hi demanava gaire be plorant.

¡Ai Sebí del meu cor! ¿Que't creies que l'exposició era com l'associació?

¡I cá, home! Bona diferencia hi vá de les llágrimes a la llum.

A poca estona que anem en un tranvía, el cobrador te recull els deu céntims, i després un aixám de inspectors te van prenen trossets de bitllet en senyal de que han passat, i per fi quedes sense'ls deu céntims ni'l bitllet.

¡Aixó es matar a pessigades!

¿No hi hauria medi de no molestar tant al passatger.

Als barris extrems de Barcelona no's pot passar pel carrer de tanta quitxalla com se posa entre camés, en lloc de ser a estudi com deurian. On además de apendre no s'exposarien a pendre mal.

De pares descuidats
en venen fills ganduls
de voltes esguerrats.

L'altre dia un senyor foraster, fixantse amb un tranvía de la General, llegí: «Bilbao-Sarriá», y preguntá al quin l'acompanyava:

—¿I quant hi está de Sarriá a Bilbao?

—Uns tres quarts.

—Ja's corre; no's estrany que passin tantes desgracies.

—Q uant ne vol d'aquesta casa?

—Trentacinc céntims.

—La trovo molt cara.

—Doncs que's pensa trovar per aquest preu una casa amb ascensor i calefacció central.

Al carrer de Bailén, entre Provença i Rosselló, es cada nit objecte de fondes immoralitats perpetrades per parelles, i no de civils, que prenen aquella foscor per asalt.

¿No podria enviar-se allí alguns agents de l'autoritat que evitessin aquelles crues escenes del desvergonyiment juvenivol?

Es necessari; pero ¡e!l sabent a qui hi envian. Que no resultés pitjor el remei que la malaltia.

El senyor Governador vol emprendre una campanya contra les dones de la higiene.

¡Molt bé!

I millor si en lloc d'empendréseles amb les que no poden sortir fins a la una de la nit, se les emprén ab les que surten a tot hora infestant el Passeig de Gràcia amb sos autos i cotxes de tronc.

O tots monjos o tots canonjos, Sr. Governador. ¡Ah! també diu que vol perseguir als qu'usan armes sense llicència.

¡Ai, ai! ¿com ho sabrán?

¿Qué haríamos en Marruecos?

Lo de Marruecos, que responde a compromisos, no se puede contar sino en cierta forma. Sería cruel burla haber llevado allí nuestros soldados, y decir que el sacrificio era estéril y que se les ha hecho luchar y morir porque así por un capricho... (Fragmentos del discurso pronunciado por el gran transformista Sr. Lerroux en el mitin del Tivoli, el día 30 del mes pasado).

—Vaixa, senyor emperador, ara si que's ven que'n el mitin del Tivoli parlaves per boca de «gansos».

A cân Garlanda

No falten assumptes per a una crònica, ni per a cent; ni hi ha massa, i un hom no sap quins escullir.

Acaba el bieni i a tots els que entraren al Ajuntament per a fer de *regidor* i durant el temps que han estat dintre no han fet cap altre *ofici* els sab greu deixar-lo sense que de la liquidació ne treguin un gros tant per cent de be efici.

El testament, veus-aquí lo que preocupa als de dins i a alguns de fora, entre aquets al Emilianito i als de *El Progreso*.

Parlem-ne de aquets.

Ningú desconeix les disbauxes radicals, les mil i una malifetes dels lerrouxistes; pero el diari del partit mai les censurava. Si parlava d'elles les estrafeya atribuint-les a altres grups polítics.

Més ara, época de liquidació, l'Emiliano vol tenir-hi part. De-íja que li arribi alguna cosa de lo que'ls altres se reparteixin i per a obtenirho obre la caixa dels trons i desd' *El Progreso*, maltracta als seus correligionaris municipals, parlant de tarugos, de venda de llocs als mercats, de propines per credencials, etc., etc.

Tant fort ha cridat que'ls regidors radicals no han tingut altre remei que destacar-ne algun per a que's vegés amb el lloc tinent del *emperador* i li ca tés les quaranta.

Sembla que un dels designats va ésser en Domenech; tal volta l'esculliren perquè saben que es home de puny i d'intel·ligència una mica limitada, dugues condicions precises per a discutir amb l'*abogado ilustre*, les armes del qual se reduïen a una verbotat *chule-ca* i a una cobardia incomparable.

—¿Tú t'has atrevit—li deie en Domenech—a parlar del *huerto del francés*? Pero, ¿per ventura no sab tothom que l'*huerto del francés* el tens tú al pis del carrer de Pelayo ahont vius?

El *abogado gallego*, callà, perquè els punys d'en Domenech esperaven closos nerviosament una mala resposta. L'Emiliano davant de la por quedà aniquilat i prometé no seguir la campanya.

Segurament que no per aixó deixarà de banda les seves aspiracions.

A la *chuta callando* mirarà de treure'n el millor partit i es molt fàcil que algo se li dongui perquè'ls lerrouxistes del ajuntament tenen bon cor i no més s'espanten i s'indignen quan se vol censurar amb molt o poc soroll la seva gestió.

Un exemplar de tolerancia lerrouxiana.

En Serraclara era primer tinent d'alcalde en funcions de alcalde. Va traslladar un metje del cos mèdic. Els companys del facultatiu, creient el trasllat injust, anaren a veure al *monterilla* demanantli que revoqués l'acord i tornés les coses al primitiu estat.

Després d'exposar amb tot respecte les seves raons els metjes sentiren de boca del *alcalde popular* aquesta resposta:

—*Quien mai da, manda, y cartuchera en el cañon*, amb això si no tenen res més que dir ja poden retirar-se.

El mateix Serraclara, essent president de la comissió de Foment, va rebre a l'entrada del saló de Conferències a dos *correligionarios*, un dels quals anava a recomanar-li l'altre,

El recomanant, com Deu millor li donà a entendre feu la petició, i després de esgargamellar-se molt, veus aquí la resposta que obtingué d'en Serraclara:—O jo soc molt burro, o vostè no s'explica prou be...

A l'endemà en el cens radical hi havia dos baixas.

Quant rebia la petició d'un necessitat, d'un *sablista*, o d'una comissió benèfica, per lerrouxistes que fossin, responia sempre:—Pero ¿que s'han cregut vostés? ¿Que jo al Ajuntament hi faig negoci? Perque ho sàpiguen jo allí hi perdo diners, ¡¡¡hi perdo diners!!!

MENUT.

—Vols dir que el condemnarán, essent senador.

—Vaya lo que no poden fer, es sentenciarlo a mort perque es senador vitalicio.

A un "Senyor Don"

A vostra gran lloansa ma ploma avui cavalca
damunt del blanc paper.
Per dir el vostre elogi son esquistats els safics,
raquitics els sonets.
Vos caleu versos amples, vibrants, magestuosos;
vos cal un gran Homer,
l'inspiració d'Horaci, la vena de Virgili
mes no mon pobre vers.
Si no amb alexandrins
vos canto amb rodolins.
Rebeulos dons si us plau
si nó quedeu en pau.

El vostre esguard altiu te un deix caligulesc
les fulgurants mirades aparen neronianes;
a voltes deveniu mitj quixotesc
i a voltes fins feu riure sense ganes.

En vostre nas cavalcan les àureas ulleres
els vostres dits son presos a dintre 'ls rics anells,
flamantes vestimentes cobreixen vostra còrpora
i son de tota moda adorador fervent.

De vos tothom ne parla
amb gran veneració,
arreu s'abaixan testes
i us diuen *Senyor Don*.

Quant parreu
vos escolten.
i a tot arreu
feu i desfeu.

mangoneiguen
i raventeu
tot quant toqueu.
Un chor de sastres, de barretaires
i sabaters
vos fan albaides, cantant *factures*
de llunyans temps.
En vostra taula hi desfan dances
les arengades i 'ls fesolets,
ben arreujats, dins les safates
de ric servei.
No hi ha arruga en vostra roba
mes al ventre, no 'n parlem.
Y com vos, oh *Senyor Don*;
quants ne corran per' quet mon.

XACÓ BAL

La casa López Robert i C.^a ha tingut la deferencia de enviar-nos un exemplar de la *Tricromia* que ha sigut executada en sos tallers per a anunciar les representacions de la grandiosa òpera de Wagner *Parsifal*. Es un treball qu'honra a la casa i que s'adiu molt bé amb el caràcter de l'obra.

Li donem moltes mercès per la seva finesa i prometem guardar-lo com a record de la representació de una obra tan gran, que segurament serà un aconexement artístic.

ALA FIRA DE SANTA LLUSIA

- Comprim aquets bens, senyoret...
—Bé, envieu-los a la «Caza», que no'n vindrà d'uns quants més...

DE LA BUTACA ESTANT

Sabiem que el senyor Franquesa era un gran escriptor, però mai hauríem dit que tingués un domini tan gran de la llengua castellana. Quan escrigué en castellà ho fa millor que en Benavente.

Sembla mentida que un home que no ha estudiat mai, que no sab lo que és un llibre didactic, tingui una erudició tan envejable.

Diumenge passat llegint els cartells fixats a les parets del teatre Principal, compreguerem les injustícies que comet l'Acadèmia de la Llengua. Un home com en Franquesa hauria de ser acadèmic, ¡oh! quin lèxic el de'n Franquesa!

Es un home que amb la ploma a la ma es temible i tall...

Tots els cartells a que'ns referim, estan plens de imatges poètiques i de paraules molt castises!...

Anuncia la representació del vauville «Café del Recó», i després de ferne molts elogis diu: «Habitualmente transportada a la escena catalana y adaptada a las costumbres de Barcelona». ¡Eh!... ¿que'ls hi sembla? ¡Habitualmente transportada!... Decididament en Franquesa passarà a la posteritat!...

Ademés de «Café del Recó», en aquell teatre s'hi representa una obra en un acte titulada «Pantalones en danza» que's una obra indigne de ser representada davant de persones decents.

Es una asquerositat intolerable.

Ho fem constar per a que ho sapiguen les persones que podrien anar a veurela, creient que no conté res pecaminós. Es dir, no es pecaminós lo que conté sino sencillament molta brutícia.

Nosaltres ho sentim pels simpàtics artistes que actuen en aquell teatre: son dignes de millor sort. La no-

tabilíssima actriu Emilia Baró, no pot aquesta temporada posar de relleu el seu talent ni les seves dots de gran artista ¡Pobre Baró!... Com li hem d'agrair els catalans que no desplegui les ales i voli terres enllà, on trovi altres públics que sapiguen recompensar com es mereix son gran talent.

¡Qué hi farem! Nosaltres som molt optimistes i sabem que dies de joia s'apropen. El Teatre Català tornarà ha triomfar una i mil voltes. El nostre gloriós teatre no pot morir, tart o d'hora arribarà el dia de la seva resurrecció. Avui fos i demà festa.

CANTAFLAR.

LICEU

L'altre nit al entrar al Liceu, m'escomet un senyor de cara rodanxona i sense més preambuls me pregunta: ¿Que's vosté en Bemol de L'HEREU?

—Per servir-lo, vaig respondre, saludant lleugerament amb el cap.

—¿Que's amic de'n Cantafar vosté?

—Ja ho crec.

—Ja es veu, ja!... Ningú s'havia atrevit a posar en dubte el gust musical dels abonats del Liceu! ¿Qui es vosté per a dirnos que no'ns agrada la música bona?...

—¿Qui soc? Soc un enamorat de la música, i un enemic dels que's creuen que pel sol fet de tenir el dret de ocupar totes les nits una mateixa butaca, ja es poden permetre el luxe de parlar de música i de judicar el valor musical de una òpera!...

—¿Qué s'ha cregut que som tontos, o que no tenim criteri!

—Lluny de mi aitals pensaments.

—¡Doncs per qué ens critica! Que's creu que nosaltres tenim temps per perdre estudiant música...

Nosaltres, la majoria, tenim fabrica o comers, i ja se sab que'l negoci vol poques músiques.

Nosaltres el teatre el considerem com un passatemps. I si no fos per la senyora que li agrada lluir bons vestits i riques joies, i passar la vetlla criticant, per passar el temps ¿sab? a les senyores dels amics, me n'aniria al casino a fer burro amb els companys.

—¡Oh! ja, ja, no parli més, prou que'l comprenc.

—Veu el meu fill ja hi entén més en música.

—¿Qué potser toca el piano?

—No senyor, no, com que jo mal m'està dirho, tinc un bon cap italet, li he comprat una pianola, i tot el dia la fa tocar.

—¡Si que's llest!

—¡Oh molt!... Avans estudiava música, pero jo li vaig dir, quina necessitat que perdís el temps estudiant, tenint màquines tan perfectes que toquen tan rebé.

—¿I are no estudia?

—No senyor; ara m'ajuda a fer factures, i després de sopar toca la pianola.

—¿I deu tocar música bona?

—Ja ho crec lo millor que's coneix: «La cavalleria rusticana», «La Princesa dels dollars» i altres per l'estil.

—Carambes, quin gust més exquisit.

—(M'allarga la ma i'm diu). Suposo que ara ja no dirá mal de nosaltres.

—No, senyor, no, ja veig que saben lo que's música! Perdoni el meu atreviment...

—El perdono i quedem amics. Sempre que'm vulgui veure ja ho sab: si surten bailarines me trovarà a la fila d'orquestra, i si no'n surten al tercer pis.

—Moltes gracies; servidor de vostè.

Entro a la sala i apenes hi ha ningú. La Maria Barrientos no conta; ja's coneix.

El nostre teatre no més s'ompla quan canta una artista auce!l. Decididament hem de confesà que els concurrens al Liceu els hi agrada molt la música.

Ja ho crec!... Si no que ho diguin els concertistes que dos o tres cops a l'any ens venen a veure.

BEMOL.

Actualment a càr Parés, els simpàtics artistes del Círcol Artístic de Sant Lluc, hi exposen obres pictòriques i escultòriques força estimables.

No obstant hem de regoneixer que, si haguessin volgut que fos més notable ho haurien lograt sense fer gaires esforços.

Hi han elements de molta valúia i de molt talent qu'haurien pogut presentar obres de més importància.

Les obres que més sobresurten són: «El portal de la Vileta» del gran colorista en Joaquim Mir, que es una meravella; «Estudi per un quadre» de l'Enric Galvey, que's sencillament notabilíssim, i «Després de la pluja» de l'Ivo Pascual.

Són dignes també de esment els paisatges de nostra estimat amic en Domingo Carles, que revelen un veritable temperament de artista.

En Baixeras també mereix elogis, com aixís també ho mereixen alguns dibuixos de en Joan Llimona.

Els simpàtics artistes del Círcol Artístic, que tantes simpaties tenen a Barcelona, han donat una bella mostra de son talent, encara que voldriem que en

l'exposició vinenta, poguessin oferir-nos obres més importants.

Com sabem que poden fer-ho per aixó els ho demanem. Cal no més un xic de bona voluntat; i de bona voluntat ne tenen molta els estimats artistes del Círcol Artístic de Sant Lluc.

COLORAINA.

Foot-ball

Deportiu de Bilbao; F. C. Barcelona.

Primer partit

Arbitrarà'l partit en Dionisito Sánchez, estimat periodista, tenint la sort de que fos de l'agrat del públic. Hem de felicitar-lo.

El primer match entre barcelonins i bilbaïns, va dar lloc a que'l Barcelona tornés a recuperar part del prestigi perdut en els partits ultimament jugats. Creguem que anava'l camp convençut de començar aquestes ratlles tot posant suma anterior... i tenir de presenciar la quarta pallissa dels campions.

Aquesta vegada no fou pas aixís. Els xicots ne varen fer de les seves, entrant 5 gools a l'equip de Bilbao, mentres aquest se quedaren en les ganes. En aquest match hi jugaven les reserves estrangeres dels grans aconeximents.

Els guanyats lluitaben contra desconeixement del terreny, puig tots sabem que jugant sempre amb camps d'herbetes, com se juga per a tot arreu menys a Madrid i a Barcelona. Es ben clar que no acostumats en terrenys durs, se trovessin enganyats pel procediment del bot, el bot de la pilota.

El partit sigué boniquet, defensant-se'ls de Bilbao com a feres i'ls nostres com a feres s'hi tiraven. En van fer cinc. Els deportius portaven l'equip reforçat amb alguns jugadors del Sporting d'Irún, si venen ells sols, no'ls quedan ganas de tornar.

Segon partit

En el team del Barcelona deixà de jugar en Berdic, l'Alcántara i l'Erizar, fent-ho enlloc d'ells en Busendoff, en Baónza i Morales.

Aquest sigué millor que el primer, puig els bilbaïns, treballaren amb més coratge. Els nostres se les vegeren mes negres, acabant el primer temps amb el resultat de 1 gool a 0 al nostre favor. Començada la segona meitat de joc, Rodge juga devanter centre, emportantse a gool a companys i joc, saltant per a allà'l mitj com una cabra montera.

En Bruí porter dels catalans, vol fer una filigrana: porteril i li van 1 gool, ja estem empatats. Atacant els nostres; una centrada a gool, entra'n Peris, i sense pensar-ho va idem. Tots victorejaven al Perico. En Torra del team contrari torna a fer l'empat.

—De manera que t'has empenyat en fer vaga.

—Ja veurà, la faig per a no estar sense fer res.

Anem avansant temps dominant-los lleugerament. L'Angoso que semblava jugués amb enagus, corria com un desesperat no conseguint res de bó. Va quedar torrat.

En Morales i l'Hodge rematan dos pilotes, batent el record del *panallei*. La porta no se aont la veien. Després l'últim d'aquest dos fa 1 goal, donat per bo i era *off side*. L'Allack ne ta un altre i prou. En Hamilton toca'l pito i tot acabat.

Els bilbains son bons, sencillament bons, res de l'altre mont. El porter i la defensa's lo millor. Lo que no'ns agrada fou l'uniforme, es de l'any de la Maria Castanya.

Coruña-Espanya.

Primer partit

Un bullit que's promogué a causa de no estar federat, segons deien, el primer dels dos equips, s'estava amb dubte, si's faria o no'l partit, pero la cosa ja arreglada se va començar i tot anà endevant.

Ens diuen els noms dels equipiers del Coruña, devant quins va quedar espervats, per lo escullit que'n si resulten. Prego, Zato, Pita, Caruncho, Macho, Barreiro, etc.

Sigué verdaderament un partit esplèndid, tal com sona, un partit gran, com pocs se'n veuen. Un joc mogut, ràpic, energic, valent, amb seguretat, tot hi era, no hi mancava res per a que fos un match dels bons. Uns i altres lluitaben amb entusiasme, trobant-se davant per davant dos equips que desenvolupen un mateix joc, essent aixís que la pilota no surabe un sol instant. Quasi'm feia llàstima.

A la mitja part estaban empatat a un goal, que conseguí primer el Coruña i després l'Espanya. Aquet últim fou entrat mentre els altres se creien que era *off side*. No val a badar.

El joc que no va decaure un sol moment, aguantant tota la duració del mateix, l'interés d'una hermosa lluita. Poc antes d'acabar els gallecs varen fer un altre goal sortint guanyadors per 2 tantos a 1.

El públic un xic fluix.

Segon partit

Si bo era'l primer match, mes ho sigué els deu minuts primers d'aquest segon partit. Alló era jugá bé i amb traça. Els primers moments van esser alló que's diu la *panacea* del foot-ball.

Ben aviat els visitants van decaure un xic i encare sigue mes, quant l'Espanya marca un goal, en feu un altre i un altre, aquest dos últims per *pifia* del defensa. Els tres goals foren pels corunenyes, una mena de beguda amarga, puig se desconcertaren, fentho al contrari'ls rojos que cada cop jugaven més i millor, dominant-los bastant fins a acabar els 45 minuts de reglament.

Se veu que'ls gallecs varen posarse d'acord a fi i afecte de que no sigués pallisa sabatera i segons se deia varen prendre la següent táctica de joc:

«Avansa'n Barreiro i proposa a n'en Reñé deixar-se fer un goal per un Caruncho; que aixís no ho vol, doncs hi entra la Pita i si encare fa'l rebec si li presenta'l Macho i queda cuit».

Els intents foren d'èxit. L'Espanya fa'l quart goal mentre quasi'l acabar els vençuts ne varen fer dos, logrant aquets dominar als últims moments de partit.

L'impresió que'ns ha produït l'equip del Coruña es de que's un equip digne de discutirse un campionat nacional.

Molt be per a l'Espanya i'l Barcelona. Llástima d'haverse fet tot en un mateix dia.

Nàutica

S'ha corregut la tercera i última regata del Reial Barcelona, per a debutants, havent guanyat la mateixa un cop cada embarcació, totes elles portant la Barcino II. La victoria, senyora de tothom molt est-

mada, ha sigut pels nois Valls, Sendra, Mateos, Vidal, timoner Bonet, amb 8 minuts 30 segons. Arribaren després en Aznar amb la Barcino I i en Alfaro amb l'Alfonso XIII.

Con que la victoria, era a contar pel temps empleat en les tres regates, guanyant el que tingués menys temps fet, aquesta pertany al equip que capitaneja en Guardiola, quins son, Bea, Pantaleoni, Armangué, i Aznar. Segons la tripulació Bonet i tercers la tripulació Alfaro—jo'm diria a l'aiga i no al-faro.

Tennis

I segueixen els partits de classificació del Reial Barcelona Lawn-Tennis Club, quins varen ferse'l dilluns puig el diumenge s'havia penjat una bruja, i'l vent bufaba masa.

Resultats: En Moliner, va quedar *molido* per l'Aguirre a 2/6 6/0 8/6; R. Parera, guanya a S. Dezeus per 4/6 6/2 6/3; J. Comamala guanya a J. Batlló per 7/5 2/6 6/2; Vidal i Ribas guanya a M. Julià per 6/4 6/4; L. Millet deixá torrat a ne'n Castaño per 3/6 6/2 6/2; M. Tey, guanya a Villavecchia W O; J. Quirante guanya a M. Araño 6/1 6/3; S. F. Witty guanya a C. Araño 7/5 5/7 6/1; E. Estrada guanya a A. G. Navarro W O; el partit entre J. Folch i en Grau no's va acabar i amb el resultat de 6/4 2/6, se suspengué.

Altres noves

El Reial Club Sportiu Espanyol, ha anat el diumenge i dilluns a jugar a Madrid, fent dos partits, un contra l'Atletic i l'altre contra'l Madrid.

El primer que jugá amb els atléticos va guanyar per un goal i'l segon contre'ls madrilenys, iguala a un goal, i vetaquit les extrevegancies del foot ball. Aquest Club que guanyà'l Barcelona, empata amb el Madrid, que tots recordem el resultat obtingut jugant aquí a Barcelona.

Els resultat son bojos, i's que hi van, si tornen.

—Diumenge dia 14, en Tixier farà volades establent el lloc d'aterrissatge, en el camp que te a can Rabia, el Polo Jockey Club. El gran aviador s'ens pasejarà... evolucionant sobre'ls camps del voltant. Fará un circuit, si's que circuit pot dirse, volant per a Gracia, Tibidabo, Vallvidrera i a casa altre cop.

En Bertrán, del Turó, está tot satisfet, puig será una atracció que li reportará despatxar un considerable nombre d'entrades, puig desd'allá podrà veure's com en Tixier volará, resultant un lloc divertit i económic, no tenint necessitat d'anar al Polo quina entrada valdrá mes diners.

Volará dematí i tarde.

També ensergerá un *para-caidas*. Si fa com en Sastre's matará?

—Avui te que reunir-se en junta general el Sindicat de Periodistes Deportius, pera tractar de les vinentes Olimpiades, que si Deu vol, se farán l'any 1914 a Berlin.

La tasca que vol imposarse'l Sindicat es el de procurar que Catalunya tingui la seva representació a Alemanya, reunintse pera constituir un comitè que gestioni la realització de aquesta obra que's fa necessaria i que ha d'esser el propi orgull de tots.

Trovem que's una gestió hermosa i que ningú mes indicat que l'Entitat Periodística deportiva, pera portar a cap aquesta cosa.

Es de creure que'l Sindicat no deixarà de comptar amb els seus atletas periodiqueros, que segurament farán recorts excèntrics.

CARLITUS.

F. ALONSO Y COMPA
 TIMBRES TELEFONOS **Pla. Catalunya 117** Y PARA RAYOS

Instalacions de
 llum i força motriu
 montatges de cen-
 tral en fàbriques i
 tallers.

Teléfono 7510
 Instalacions gratuïtas
 median contracta

BARCELONA

REPRODUCCIONS ARTISTIQUES

V. da de Ginés Barbany

FOTOGRAVAT

AUTOTIPIA

TRICOMIA

CROMO-FOTOGRAVAT

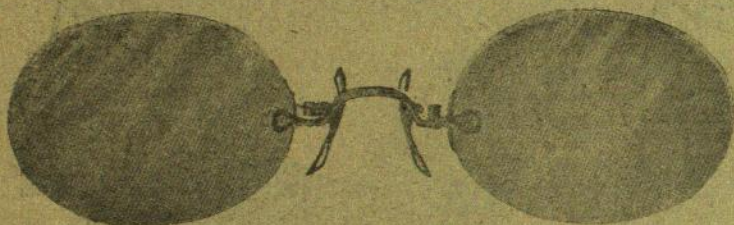
Mallorca, 186
BARCELONA

FABRICA DE PELETERIA

JOAQUIM VILÀ

: Especialitat en el Corte de For-
 ros de Pells per a Gabans de Se-
 nyor i Abrics de Senyora :: S'a-
 rreglen tota mena de Pells :: Gust
 solidesa i economia :: Especiali-
 tat en el corte i confecció de Ca-
 pas i Manguitos :: :: :: :: :: ::

Mallorca, 236.- (Chanfrà Rambla Catalunya)
BARCELONA

MONTURES D'ULLERES I GAFES
 en totes classes i formes

Vidres de totes classes i colors
 Especialitat en vidres combinats

FERNANDO ARRUGA ÓPTIC

Carrer de Jaume, 1, núm. 14. - BARCELONA

Gustau Weinhausen

Nápols, 107 (cantonada Ausas March). - Barcelona

DEPOSITARI DE PRIMERES MARQUES

Màquines de cosí Kayser :: Màquines de fe mitxes Dubied

Màquines pera bordar Schirmer Blau

Màquines de cosí especials pera totes les indústries

Agulles i peçes de cambi a preus econòmics

L'HEREU

:: Setmanari humoristic ::

Sortirà cada divendres

Redacció i Administració: Carrer Balmes, 88, Barcelona

PREUS DE SUSCRIPCIÓ: Un any, 6 pessetes; Mitj any, 3 pessetes

Número solt 10 cèntims

GUARDIA.—Lo ves HEREU? A u' *compañero del cuerpo*, por su buen comportamiento, li han regalat un *bastón* magnífic.

L'HEREU.—Veus, doncs jo ho trovo injust, porque en *el cuerpo* sou molts els que'n mereixeu de *bastó*.